

#12

prosinec 2015

JOURNAL

časopis Jihočeské univerzity v Českých Budějovicích

TÉMA
Volba rektora

OBSAH

2

TÉMA

Jak se volí rektor

- 4 Představujeme kandidáty
- 6 Kdo stál v čele univerzity?
- 7 Anketa

- 8 Budoucí přírodovědci mají většinou jasno
- 10 Zvítězili v soutěži Jihočeská sestřička

ROZHOVOR

Uprchlíká krize o nás mnohé vypovídá

12

- 16 Paměti docenta Roberta Saka
- 18 Do třetice Lanna!
- 20 Manažeři z „Mlýna“ připravili program pro děti
- 22 Technologické obory získají nové zázemí

24

ABSOLVENT

Jednou se vrátím zpátky na vesnici

- 26 V chudinské čtvrti Zambie

CO SE CHYSTÁ

29

JOURNAL

časopis Jihočeské univerzity v Českých Budějovicích, č. 12/2015

Vydavatel:
Jihočeská univerzita v Českých Budějovicích,
Branišovská 31a, 370 05, České Budějovice

Šéfredaktor: Miroslav Vlasák
Spolupracovníci: Mgr. Alena Binterová, Mgr. Miroslav Boček,
Ing. Radim Dušek, Ph.D., Ing. Ivan Hájek, Bc. Eliška Hirková,
Mgr. Jiří Váňa

Fotograf: Aleš Motejl

Grafické práce a sazba: Radka Folprechtová,
Barbora Solperová

Jazyková korektura: Michaela Šlapáková

Témata, připomínky a náměty můžete zasílat
na mvlasak@jcu.cz

JOURNAL je pětikrát ročně distribuován zdarma
na Jihočeské univerzitě, jejích fakultách a dalších
vybraných místech.

Náklad 6 000 ks. Tisk: Protisk, s.r.o.
Místo vydání: České Budějovice.
Registrace MK ČR E 21448, ISSN 2336-2170.

1

ROZHLASOVÝ POŘAD O ZDRAVÍ

Český rozhlas České Budějovice připravil dvacetidílný seriál o zdraví, kterým posluchače provází David Kimmer a Lukáš Martinek z Centra prevence civilizačních chorob Zdravotně sociální fakulty JU. Oba zkušené odborníci představují srozumitelnou formou nejčastěji diskutovaná zdravotní témata a radí, jak vhodně upravit životní styl. Pořad redaktorky Márie Pfeiferové si můžete naladit každou sobotu mezi 14. a 16. hodinou na frekvenci 106,4 FM.

2

OMEGA3KAPR V PRODEJI

Od konce listopadu je v prodejně Fakulty rybářství a ochrany vod na Husově třídě v Českých Budějovicích k dostání omega3kapr. Tradiční vánoční prodej kaprů a výrobků z ryb se bude konat od 20. do 23. prosince. Bližší informace o prodejních místech a cenách naleznete na webu www.rybyprozdravi.cz. Fakultní prodejnu můžete navštívit každý čtvrtek od 9 do 17 hodin.

3

BERNASŮV PŘÍSPĚVEK ZVÍTĚZIL

Doktorand Jaroslav Bernas z Katedry agroekosystémů Zemědělské fakulty JU uspěl na mezinárodní doktorandské konferenci MendelNet 2015,

která se v listopadu konala na Mendelově univerzitě v Brně. Bernas, který v minulém ročníku obsadil druhé místo, svůj úspěch zopakoval a prezentoval na letošní konferenci vítězný vědecký příspěvek v sekci Agroekologie.

4

AUDIENCE U PAPEŽE

Rektor Libor Grubhoffer v říjnu navštívil Vatikán. V Den české státnosti byl poctěn audiencí u papeže Františka. Zúčastnil se zahájení mezinárodní konference pořádané Papežskou radou pro mezináboženský dialog na Papežské gregoriánské univerzitě, jednal na Papežské radě pro rodinu, Papežské radě pro kulturu a Papežské radě pro spravedlnost a mír. Setkal se rovněž s představiteli Papežské univerzity sv. Tomáše Akvinského a Papežské koleje Nepomucenum.

JAK SE VOLÍ REKTOR

Kdo bude příštím rektorem? Zůstane ve funkci i na další čtyři roky Libor Grubhoffer, nebo jej nahradí současný děkan Zemědělské fakulty Miloslav Šoch? Pojďme si připomenout mechanismus volby rektora.

ZODPOVĚDNOST SENÁTORŮ

Volba rektora je jedním z nejvýznamnějších okamžiků života akademické obce. Rozhoduje se o tom, kdo bude další čtyři roky nejvyšším představitelem univerzity. Tuto pravomoc mají ve svých rukách členové Akademického senátu JU. „Řekl bych, že pro senátora je to velká zodpovědnost a vrchol jeho funkčního období. Navíc ne každému se to poštěstí, funkční období senátu je totiž tříleté,“ vysvětluje předseda Akademického senátu JU Ondřej Doskočil. Akademický senát zasedne v úterý 8. prosince, aby rozhodl, zda ve funkci setrvá současný rektor profesor Libor Grubhoffer, nebo jej vystřídá děkan Zemědělské fakulty profesor Miloslav Šoch. Ten proti Grubhofferovi kandidoval již při poslední volbě v roce 2011. Pokud bude ve funkci pokračovat Libor Grubhoffer, má šanci stát se historicky nejdéle sloužícím rektorem na Jihočeské univerzitě. Tento primát prozatím drží profesor Václav Bůžek, který byl zvolen v prvním funkčním období na tři roky, druhé období už absolvoval podle nového systému čtyřleté. Dodejme, že rektorem se může dotýčná osoba stát pouze ve dvou po sobě jdoucích obdobích.

PRAVOMOCI REKTORA

Kdo vlastně může vykonávat funkci rektora a co tento post obnáší? Rektor je nejvyšším představitelem univerzity, ostatně výraz pochází z latinského „řídít“. Řídí činnost rektorátu a má právo jmenovat prorektory jako

svoje poradce pro jednotlivé oblasti. Kolik si jich vybere a jakými funkcemi je pověří, je na jeho rozhodnutí. Může vydávat takzvaná opatření rektora, která jsou závazná pro celou univerzitu. Pravidelně se také účastní zasedání České konference rektorů, která sdružuje rektory všech vysokých škol a spolu s Radou vysokých škol hájí zájmy vysokých škol ve vztahu ke státu a jeho institucím, zejména k ministerstvu školství. Ačkoliv rozhodně nejde jen o reprezentační funkci, jsou jeho výkonné pravomoci přesto poněkud omezené. Rektor sice řídí celou univerzitu, je vrcholným zástupcem celé akademické obce, ale správou jednotlivých fakult jsou pověřeni děkani. Ti však nejsou jeho podřízenými, volí je akademické obce jednotlivých fakult. Děkani jsou tak do značné míry samostatní, rozhodují o personálních otázkách na fakultě i o jejím rozpočtu. Veškerou odpovědnost za chod univerzity však nese rektor. „Klíčovým úkolem rektora je tak podle mě vytvářet dobré vztahy napříč univerzitou. Fakulty se většinou nerady zříkají své autonomie, proto by měla zafungovat jeho přirozená autorita a dialog,“ míní Doskočil.

JAK PROBÍHÁ VOLBA REKTORA

Devadesát dní před koncem funkčního období rektora musí akademický senát vyhlásit volbu. Stanoví volební komisi, která volbu organizačně řídí. Komise je obvykle složená z předsedy a místopředsedů akademického

senátu, v našem případě v ní tedy kromě předsedy Ondřeje Doskočila zasedá ještě Ladislav Nagy z Filozofické fakulty za pedagogy a Šimon Heller z Pedagogické fakulty za studenty. Čtvrtým členem je František Štěch z Teologické fakulty, který je koordinátorem legislativní komise. Následným krokem je stanovení harmonogramu volby. Vzhledem k tomu, že současný rektor nastupoval do funkce 1. dubna 2012, mělo by být o nové hlavě univerzity rozhodnuto do konce tohoto kalendářního roku. První fází, do které se již mohou zapojit všichni členové akademické obce, je navrhování kandidátů. Rektorem může být zvolena i osoba mimo akademickou obec, vždy ale na návrh někoho z akademické obce, tedy pedagoga nebo studenta. „Zvláště našim novým studentům bych chtěl objasnit, že vysoká škola je od základu řízena jinak než střední školy nebo vyšší odborné školy, které mají své zřizovatele a jim odpovědné ředitele. Vysoká škola je akademická obec, je řízená samosprávně, má své vlastní orgány a instituce. Dokonce si stanovuje i svůj vlastní mzdový předpis,“ vysvětluje předseda senátu. Pro pořádek dodejme, že hospodaření univerzity je kontrolováno správní radou, která je složená z významných představitelů veřejné správy a podnikatelské sféry z daného regionu.

LETOS VÍCE ČASU PRO SENÁTORY

Zpátky ale k mechanismu volby rektora. Jakmile volební komise odbrzí návrhy na kandidáty, je třeba ověřit oprávněnost navrhopatelů. Tedy zda jsou opravdu členy akademické obce. Kandidát často ani nemusí vědět, že byl někým navržen, proto je třeba, aby si volební komise nechala potvrdit jeho souhlas s kandidaturou. Ve stanovený den jsou zveřejněna jména osob, které kandidaturu přijaly. Následuje jejich veřejné představení s diskusí. „U minulých volby byla podle mě extrémně krátká doba mezi představením a volbou, tuším, že se volilo hned druhý den.

Předseda Akademického senátu JU Ondřej Doskočil.

Tentokrát jsme zvolili čtrnáctidenní lhůtu. Myslím, že by senátoři měli mít více prostoru diskutovat o programech a vizích. Představení kandidátů by nemělo být jen formalitou,“ slibuje si Ondřej Doskočil.

CO SE BUDE DÍT 8. PROSINCE

V úterý 8. prosince zasedne Akademický senát JU, aby se pokusil zvolit kandidáta na funkci rektora pro období 2016 až 2020. Volba je tajná a může mít až tři kola. V prvním kole je zvolen kandidát, který získá nadpoloviční většinu hlasů všech senátorů, tedy dvacet jedna. Do druhého kola postupují dva nejúspěšnější, v našem případě automaticky oba kandidáti. I zde musí získat nadpoloviční většinu hlasů. V případě patové situace je vyhlášeno třetí kolo. Pokud ani po něm není známý vítěz, senát může ještě též den vyhlásit novou volbu rektora. Celý proces s novými kandidáty je pak nutné absolvovat znovu. Pokud je naopak volba úspěšná, předseda akademického senátu napíše dopis ministryni, v němž oznamuje navržení kandidáta na funkci rektora a požádá jejím prostřednictvím o jmenování prezidentem republiky, které už by mělo být pouze formálním aktem. ●

Text: Miroslav Vlasák

Foto: Aleš Motejl

PŘEDSTAVUJEME KANDIDÁTY:

prof. RNDr. Libor Grubhoffer, CSc.

Profesor Libor Grubhoffer se narodil 30. dubna 1957 v Poličce. Vystudoval obor Biochemie na Přírodovědecké fakultě UK v Praze. Kandidátskou disertační práci vypracoval v Ústavu sér a očkovacích látek v Praze, obhájil ji v Mikrobiologickém ústavu ČSAV v roce 1987. Od konce 80. let působil v Parazitologickém ústavu ČSAV v Českých Budějovicích, v letech 1994 až 2002 se stal jeho ředitelem. Byl také členem přípravného výboru pro založení Biologické fakulty JU. V roce 1997 se stal docentem v oboru Molekulární a buněčné biologie na Biologické fakultě JU, v roce 2001 byl jmenován profesorem v oboru Molekulární a buněčná

biologie a genetika. V letech 2001 až 2004 působil jako prorektor JU pro zahraniční vztahy, v letech 2004 až 2011 jako děkan Biologické, později Přírodovědecké fakulty. Od roku 2012 je rektorem Jihočeské univerzity. Je členem Učené společnosti České republiky a mezinárodně uznávaným odborníkem ve výzkumu infekčních onemocnění přenášených klíšťaty. Libor Grubhoffer je podruhé ženatý, má tři děti a žije v Českých Budějovicích.

prof. Ing. Miloslav Šoch, CSc., dr. h. c.

Profesor Miloslav Šoch se narodil 14. listopadu 1953 v Táboře. V letech 1973 až 1978 studoval obor Zootechnika na Agronomické fakultě VŠZ v Praze. Postgraduální studium v oboru Výživa a krmení hospodářských zvířat absolvoval v letech 1983 až 1985 na VŠZ v Českých Budějovicích. V roce 1990 získal na Agronomické fakultě VŠZ v Praze titul CSc. v oboru Obecná zootechnika. V roce 1998 byl jmenován docentem v oboru Zoohygiena, v roce 2007 profesorem v oboru Obecná zootechnika. V roce 2013 získal čestný titul doctor honoris causa na rumunské Banat University Of Agricultural Sciences and Veterinary Medicine Timisoara.

Svoji odbornou činnost směřuje na fyziologii zátěže organismu hospodářských zvířat vlivem prostředí, zoohygienické aspekty chovu hospodářských zvířat především z hlediska bioklimatologie, welfare a etologie a na nekonvenční metody prevence a ochrany zdraví zvířat. Od roku 2008 je děkanem Zemědělské fakulty JU. Miloslav Šoch je rozvedený a žije v osadě Hutě u Bechyně.

*Text: Miroslav Vlasák
Foto: Petr Zikmund*

Kdo stál v čele univerzity?

Ve vedení Jihočeské univerzity se od jejího vzniku v roce 1991 vystřídal pět rektorů. První tři rektori absolvovali dvě plná funkční období, která byla v té době tříletá, u profesora Václava Bůžka bylo druhé období již čtyřleté. Funkční období rektorky Magdaleny Hrabánkové předčasně ukončilo její náhlé úmrtí. Současným rektorem je Libor Grubhoffer.

doc. PhDr. Jiří Divíšek, CSc.
1992–1998

Odborné zaměření: didaktika matematiky
Předchozí pozice: děkan Pedagogické fakulty JU

prof. Ing. František Střeleček, CSc., dr. h. c.
1998–2004 (zemřel v roce 2011)

Odborné zaměření: ekonomika zemědělství
Předchozí pozice: děkan Zemědělské fakulty JU

prof. PhDr. Václav Bůžek, CSc.
2004–2011

Odborné zaměření: historie raného novověku
Předchozí pozice: vedoucí Historického ústavu JU

prof. Ing. Magdalena Hrabánková, CSc., dr. h. c., prof. h. c.
březen–srpen 2011 (zemřela v roce 2011)

Odborné zaměření: strukturální politika EU a rozvoj venkova
Předchozí pozice: děkanka Ekonomické fakulty JU

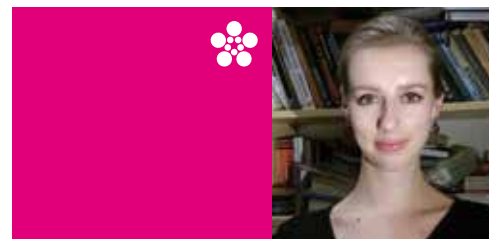

prof. RNDr. Libor Grubhoffer, CSc.
2012–současnost

Odborné zaměření: molekulární biologie
Předchozí pozice: děkan Přírodovědecké fakulty JU

Víte, že na univerzitě probíhá volba rektora?

Jakou funkci má rektor a kdo může na tuto pozici kandidovat?
Mohou se na volbě podílet i studenti?

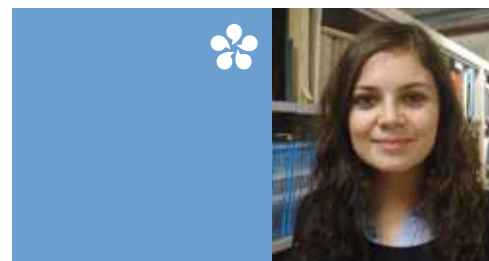

MARTINA APLTAUEROVÁ, 26 LET,
EKONOMICKÁ FAKULTA

Ano, o volbě jsem se dočetla. Rektor stojí v čele vysoké školy. Jedná a rozhoduje ve věcech ohledně univerzity a zastupuje ji navenek. Studenti mohou myslím podat návrh na kandidáta, ale přímo volby se účastní už jen ti, kteří jsou členy akademického senátu. Ostatní tedy mohou volbu částečně ovlivnit tím, koho si do akademického senátu zvolí. Nevím přesně, jaké jsou podmínky, které musí sám kandidát splňovat, ale zcela jistě by to měl být někdo schopný, titulovaný a bezúhonný.

STANISLAV PIŠL, 22 LET,
ZEMĚDĚLSKÁ FAKULTA

Vzhledem k tomu, že jsem nyní na kombinovaném studiu, nesleduji dění na univerzitě. Rektor řídí chod celé univerzity a myslím, že by jím měl být někdo se zásluhami o Jihočeskou univerzitu. Myslím, že studenti se volby účastnit mohou, pokud jsou členy akademického senátu.

LUCIE DUŠKOVÁ, 22 LET,
FILIZOFICKÁ FAKULTA

O volbě rektora vím, protože dění na univerzitě mě celkově zajímá. Rektor je pro mě hlavou univerzity, podobně jako prezident je hlavou státu – je to někdo, kdo reprezentuje své akademické kolegy a studenty; mimo jiné je jeho úkolem i dohlížet na činnost celého rektorátu. Na jeho pozici může tuším kandidovat v podstatě kdokoli, kdo je navržen a návrh přijme. Tak se na volbě mohou podílet i studenti – tím, že navrhnou svého kandidáta, samotné volby se ale účastní pouze senát.

MARTIN KLÍMA, 23 LET,
PŘÍRODOVĚDECKÁ FAKULTA

Ano, něco jsem zaslechl. Bylo to na Facebooku. Rektor reprezentuje univerzitu a může na něj kandidovat vzdělaná, sečtělá, inteligentní a empatická osobnost, která má blízký vztah k přírodě, Jihočeské univerzitě, jejím tradicím a studentům. Jsem toho názoru, že studenti se do samotné volby rektora zapojit nemohou, protože zde není možnost dát hlas svému kandidátovi.

Text a foto: Eliška Hirková

BUDOUČÍ PŘÍRODOVĚDCI MAJÍ VĚTŠINOU JASNO

V listopadu se na brněnském výstavišti konal největší český veletrh vzdělávání Gaudeamus a naše univerzita zde měla opět svůj stánek. Přírodovědeckou fakultu už druhý rok po sobě reprezentovala studentka magisterského oboru Půdní biologie Klára Hajšmanová.

JAK PŘILÁKAT STUDENTY

Veletrh Gaudeamus představuje v České republice největší akci věnovanou pomaturitnímu a celoživotnímu vzdělávání a účastní se ho většina českých vysokých škol a univerzit. Stánek naší univerzity se letos poprvé nacházel v hlavním pavilonu G1 a čtyřčlenný studentský tým v něm po celý týden poskytoval zájemcům informace o studijních oborech a přijímacím řízení. „Denně se přišlo na Přírodovědeckou fakultu informovat kolem padesáti středoškoláků. Nejčastěji se ptali na obory Biologie, Péče o životní prostředí a Chemie,“ říká Klára Hajšmanová, kte-

rá kromě své domovské fakulty zastupovala letos také Fakultu rybářství a ochrany vod. Většinou se prý o studium zajímaly dívky, nejčastěji gymnazistky. Zatímco u humanitních oborů často uchazeči tápali a neměli o svém zaměření bližší představu, budoucí přírodovědci měli většinou jasno. „Chtějí studovat biologii, a i když zatím nevědí, jestli třeba botaniku, zoologii nebo genetiku, nevadí to, protože u nás si zaměření volí až v magistru,“ vysvětluje tříadvacetiletá Klára, která na tom prý po maturitě byla stejně. Od malička měla silný vztah k přírodě a biologii ji bavila. Po maturitě se rozhodovala mezi

Přírodovědeckou fakultou v Praze a Českými Budějovicemi. Nakonec rozhodla návštěva na dni otevřených dveří. „Na naší fakultě mi to přišlo moc sympatické. Dnes si zpětně říkám, že to bylo asi nejlepší rozhodnutí v životě,“ pochvaluje si rodačka ze západočeských Únětic, která by díky této zkušenosti osobní návštěvu fakulty každému uchazeči doporučila.

SVALBARD NENÍ PRO KAŽDÉHO

Středoškoláci prý často slyšeli na to, že se na fakultu mohou dostat bez přijímaček. „Snažila jsem se jim popsat také výhody studia, třeba to, že hodně času se tráví v laboratoři, na zajímavých exkurzích, že pedagogové berou studenty jako sobě rovné. Zajímali se i o to, co studuji já, proč jsem si to vybrala a jestli mi to přijde náročné. Zadarmo to rozhodně není, ale kdo chce, má šanci se udržet,“ tvrdí. Sama si po maturitě vybrala obor Péče o životní prostředí a výzkum zaměřuje především na skleníkové plyny. Bakalářskou práci zpracovávala na ekofarmě, kde porovnávala vliv různých druhů hospodaření na emise skleníkových plynů. Ve výzkumu pokračuje i v magisterském programu, který absoluuje na Katedře biologie ekosystémů. Letos podruhé trávila část léta na arktickém Svalbardu, kde v rámci kurzu Polární ekologie odebírá vzorky půdy a měří emise metanu a oxidu dusného z půdy. Ty se vlivem oteplování mohou uvolňovat do ovzduší a způsobovat klimatické změny. Výsledky bádání zpracovává do magisterské práce. Na Svalbard by se prý vrátila znovu, ráda totiž překonává samu sebe v extrémních podmínkách. „Není to expedice pro každého, žijete se skupinou lidí měsíc na polární stanici, kde není elektřina a tekoucí voda, nefungují mobily a koupete se v ledovcovém potoce. Také si vás občas přijde prohlédnout lední medvěd,“ naráží na nečekané návštěvy, kvůli kterým dokonce musí každý člen absolvovat střelecký kurz.

BADATELKA, NEBO UČITELKA?

O svých plánech po ukončení magisterského studia nemá Klára zatím jasno. Přibrala si druhý obor Učitelství biologie pro střední školy na Pedagogické fakultě, aby jednou mohla případně vyučovat přírodovědu. Shodou okolností se na psychologicko-pedagogických předmětech potkává s Janem Palkovičem, dalším studentským reprezentantem na veletrhu Gaudeamus. „Kdybych měla učit, asi bych se vrátila domů, třeba na moje gymnázium v Blovicích, které je jedním z nejlepších gymnázií v Plzeňském kraji. Více by mě ale naplňovalo věnovat se dál vědě v Českých Budějovicích,“ nezastírá. Lákadel je tu spousta. Třeba mezioborové exkurze, které každoročně pořádá Katedra botaniky. Klára díky nim už poznala Rumunsko, Skandinávii, Srbsko nebo Andalusii. Nedá dopustit ani na skvělou partu lidí. „Krásně se to projevuje třeba při tradičním výstupu na Kleť 17. listopadu. Letos nás tam bylo asi tři sta, já už jsem šla počtvrté. Studenti a pedagogové se i ve státní svátek neváhají zúčastnit školní akce, starší studenti mezi sebe vezmou mladší, učitelé si s námi povídají, tahle neformální atmosféra mi na naší škole moc vyhovuje,“ dodává. ●

Text: Miroslav Vlasák

Foto: archiv Kláry Hajšmanové

ZVÍTĚZILI V SOUTĚŽI JIHOČESKÁ SESTRÍČKA

Dva týmy nasadila Zdravotně sociální fakulta JU do soutěže Jihočeská sestřička, která se odehrála v polovině listopadu v Prachaticích. Oba skvěle reprezentovaly Jihočeskou univerzitu: jeden tým celou soutěž vyhrál a druhý obsadil třetí místo.

JAK SPRÁVNĚ BANDÁŽOVAT

Dlouhé chodby prachatické nemocnice křižovaly zvláštní čtveřice, které při setkání vedly divné řeči: Kde je bandážování? Odběry už máte? A co panák, chytil se? Naštěstí všichni soutěžící, tedy padesát sedm dívek a tři kluci, vypadali jinak zcela zdravě, mile a nápomocně. Byli to totiž čtvrtáci ze středních zdravotnických škol a studentky či studenti

prvních ročníků vyšších odborných zdravotnických škol a prvního ročníku vysoké školy. Od rána do odpoledne si v sobotu 14. listopadu prověřovali své vědomosti, zručnost i fyzické dovednosti. „Naším cílem není vás zkoušet nebo známkovat. Chceme, aby vás tato akce hlavně bavila, protože my vám touto formou chceme poděkovat, že jste se rozhodli pracovat v této profesi,“ promlu-

vil k soutěžícím v úvodu ředitel prachatické nemocnice Michal Čarvaš. Odborníci hodnotili ošetrovatelské výkony, přípravu pomůcek a nástrojů pro lékaře, schopnost pracovat s moderními přístroji a dávali i teoretické otázky, například se ptali na názvy léků či způsob měření tlaku a EKG. Právě kompresní terapie čili bandážování bylo jedním z nejzajímavějších stanovišť, protože soutěžící se tu dovídali nové věci. „Máme zkušenost, že mnozí zdravotníci nerozlišují druhy kompresních obinadel a nedodrží správný postup, čímž poškozují pacienty,“ vysvětlila garantka disciplíny Dagmar Bošková.

VŠEHO S MÍROU

Ale rychle dál – disciplín bylo dvanáct a na každou z nich jen dvacet minut času. K nejnáročnějším patřila první pomoc: zachránit muže/panáka, který zkolaboval a bylo mu třeba poskytnout masáž srdce i umělé dýchání, dalo soutěžícím pořádně zabrat. Zapotili se také při úkolu ustlat lůžko na čas, kdy si volili mezi klasickým a napínacím prostěradlem. Potvrdilo se, že to druhé šetří čas, avšak pokud stele „na uzly“ studentka Zdravotně sociální fakulty JU Simona Berková, byla by škoda klasiku vynechat. Dosáhla totiž rekordního času: celou postel dokázala povelci za 2,46 minuty! Zdravotně sociální fakultu reprezentovaly dva týmy z prvního ročníku oboru Všeobecná sestra. Simona byla kapitánkou toho, který nakonec celou soutěž vyhrál. Kromě ní v něm byli Dominika Kirjejevovalá, Eva Zimová a Miroslav Bísek. Dívky už od samého začátku upozorňovaly, že jdou do akce s heslem „Všeho s Mírou“. Možná jim to pomohlo k úspěchu, každopádně Miroslav Bísek si v závěru soutěže pochvaloval hlavně to, jak se všichni navzájem doplňovali a pomáhali si. Další fakultní tým, který skončil na třetím místě, což bylo vzhledem k velké konkurenci další

skvělé umístění, tvořily studentky Denisa Smetanová, Zdeňka Podlešáková, Jiřina Bublíková a Pavla Karšulínová.

SOUTĚŽÍCÍ PODPOŘILA I DĚKANKA

Po celý den až do večerního vyhlášení výsledků jim na místě fandily děkanka fakulty profesorka Valérie Tóthová a proděkanka Ivana Chloubová, které výborné výsledky označily za velké povzbuzení a také potvrzení správnosti systému vzdělávání všeobecných sester. „Nejely jsme je hodnotit a kontrolovat, nýbrž podpořit a zažít s nimi krásný den. Samozřejmě jsme věřily, že naši soutěžící budou mít úspěch, ale takto skvělé výsledky předčily naše očekávání. Výborně reprezentovali fakultu, což je i dobrá zpráva pro další uchazeče o studium,“ shodly se. Během dne viděly různé týmy v několika disciplínách, díky čemuž mohly srovnávat. „Myslím, že zde bylo jasné znát, že ze středních zdravotnických škol se k nám dostanou ti nejlepší. Naštěstí máme větší počet uchazečů, než přijímáme, takže si můžeme vybírat – a tady bylo dobře vidět, že k nám přicházejí lidé, kteří mají o tuto profesi opravdu zájem. Projevilo se to například i v tom, jak s pacienty komunikují,“ shrnula děkanka Tóthová s tím, že i pouhý rok věkového rozdílu hraje důležitou roli. Na vysoké škole už jsou studenti vyzrálejší, takže jsou schopni lépe se vcítit do pocitů nemocného člověka. Proděkanka Chloubová také ocenila, že soutěžící prokázali týmovost, která je pro profesu vyučované na Zdravotně sociální fakultě JU mimořádně důležitá. „Tito studenti přišli na fakultu z různých škol, znají se jen pár týdnů, a přesto působili kompaktním dojmem. Dobře se doplňovali, byli sehraní a vypadalo to, jako by byli zvyklí spolupracovat už dlouho,“ dodala. ●

Text: Alena Binterová

Foto: Jan Švík

<< Vítězný tým. Zleva Miroslav Bísek, Eva Zimová, Simona Berková a Dominika Kirjejevovalá.

UPRCHLICKÁ KRIZE O NÁS MNOHÉ VYPOVÍDÁ

Politolog a pedagog Salim Murad z Katedry společenských věd Pedagogické fakulty JU patří k neobyčejně aktivním lidem. Pořádá přednášky a konference, spolupracuje na realizaci unikátního mezinárodního studijního programu European Master in Migration and Intercultural Relations (EMMIR), aktivně se účastní veřejného života. Podle jeho slov by to ale nebylo možné, kdyby se nemohl opřít o perfektní spolupráci svých studentů a kolegů. Dlouholetou oblastí jeho zájmu je problematika migrace a integrace, tedy témata, která jsou v současné Evropě velmi aktuální.

Jak jste se dostal k politologii?

Už od dětství mě zajímala politika a způsob, jakým má jedinec možnost ovlivnit mocenské uspořádání společnosti. Prvotní impulz přišel od mojí babičky, která byla velmi orientovaná na politiku, historii a filozofii. Poslouchali jsme spolu Rádio Svobodná Evropa a ona ještě na konci komunistické éry nosila domů ilegální Lidové noviny. Můj dědeček František Háva byl ekonom a v liberalizačním období v 60. letech se připojil k profesoru Šikovi. Věděl, že naše plánované hospodářství nemá šanci na úspěch, takže se snažili o reformu, do toho ale přišla sovětská vojska a dědeček byl vyloučen ze strany. Takže jsem měl od dětství možnost sledovat, jak politika zasahuje do osudů lidí.

A co vaši rodiče, zajímali se o politiku?

Politika vlastně zasáhla i do osudů mého otce, který je Kurd a žije tu od šestnácti let. Politická situace v Iráku, kde vyrostl, nebyla Kurdům nakloněná. Nemohl se nikdy vrátit do země, kde se narodil, a přes třicet let neměl možnost vidět svoji maminku. I když dění v Iráku sleduje, politiku jsme nikdy příliš neřešili ani mě neučil kurdsky nebo arabsky. Je velmi zaměřený na svoji profesi lékaře, i v sedmdesáti letech stále ordinuje a baví ho pomáhat lidem. Maminka

je lékárnice. Kulturní povědomí jsem čerpal od české části rodiny.

Politologii jste vystudoval v Brně, jak jste se vlastně dostal na Pedagogickou fakultu?

Jsem původem ze Strakonice a měl jsem představu, že se po studiích vrátím zpět na jih Čech a budu žít někde v přírodě, což se mi splnilo. S hledáním práce to ještě nebylo tak složité, politologů bylo tehdy málo. Zpětně jsem moc rád, že se mi podařilo sehnat práci právě na Katedře společenských věd. Tady jsem se začal věnovat tématu migrace a nacionalismu, které mě vždy bytostně zajímalo, nicméně na studiích v Brně jsem se zabýval něčím jiným, konkrétně konsolidací demokracie v České a zejména Slovenské republice. Studoval jsem jejich transformaci, zkoumal, proč byla odlišná, proč šli na Slovensku více autoritářským směrem, jakým způsobem do toho vstupovala Evropská unie a jak to formovalo domácí politiku.

Slovenské prostředí vám bylo tak blízké, že jste pokračoval v doktorském studiu na Univerzitě Komenského v Bratislavě?

V Bratislavě jsem působil už během magisterského studia, dokonce jsem studoval materiály přímo v prezidentské kanceláři Michala Kováče a dělal jsem s ním rozhovor pro svoji

magisterskou práci. No a pak jsem se přirozeně stal doktorandem u paní profesorky Szomolányi, která se ve své badatelské činnosti věnuje přechodům k demokracii. Prostředí lidí ze slovenského demokratického proudu bylo úžasně obohacující, ti lidé museli o demokracii skutečně bojovat ještě v 90. letech, kdy jsme se my domnívali, že se nám nic podobného jako mečiarismus nemůže stát. Poslední měsíce ale ukazují, že ani my nemáme zdaleka vyhráno. Hrad, který by měl být pilířem demokratických hodnot, zcela selhává.

Jak se z politologa zkoumajícího přechody k demokracii stal pedagog, kterého dnes lidé mají za škatulkovaného spíše v souvislosti s otázkami migrace a integrace?

Jedním z akademických problémů bývá odtrženost od reality. Univerzita musí být otevřená okolnímu prostředí a spolupracovat s ním. Snažili jsme se vyhovět vnějším impulzům a jedním z takových výrazných témat v Českých Budějovicích bylo například soužití s Romy nebo právě téma migrace, kterému se v prostředí jižních Čech věnovalo hrozně málo lidí. Začal jsem spolupracovat se Střediskem pro výchovu k lidským právům Univerzity Karlovy a v roce 2003 jsem odjel

na semestr do Oxfordu studovat problematiku azylu. Je určitým paradoxem, že naše země byla po revoluci značně otevřená ekonomické migraci, protože ji potřebuje, ale odmítala a odmítá migrantům poskytnout azyl. Dnes je rok 2015 a my jsme se nikam neposunuli, spíše naopak.

Čím to je, že ačkoli Česká republika není zatím uprchlictvím prakticky vůbec poznamenaná, přesto se tu proti němu zvedají hlasy nejsilněji? Dokonce se hovoří o nové fašizaci společnosti.

Děsí mě to, protože paralely toho, jak společnost sklouzává k fašismu, s jakou lehkostí a zovíálostí odsuzuje celé skupiny lidí a dehumanizuje je, jakým způsobem je necitlivá vůči potřebným, jsou opravdu dechberoucí. Se studenty děláme workshop, kde srovnáváme antisemitismus se současnou islamofóbií. Rejstřík, kterým uprchlíky zbavujeme lidství, je identický. Nástroje nenávisti jsou totiž velmi limitované.

Jakou roli hrají v šíření strachu média a sociální sítě?

Obrovskou. Ve svobodné společnosti jsou média bohužel pro teroristy velkým nástrojem

k šíření strachu. Uvědomme si, že i v naší společnosti existuje velká část lidí, kteří milují nenávidět. To vidíte v různých anonymních diskusích. Cíleně vyhledávají to, čemu ve společenských vědách říkáme single narrative story. Chtějí vidět pouze jeden výsek a ostatní upozadí, nebo dokonce onálepkují ty, kteří s nimi nesouhlasí, výrazy jako sluníčkář. To je strašně nebezpečné. My se tématu migrace věnujeme podrobně patnáct let, ale rozhodně neumíme dávat jednoduché recepty. Jednoduchá řešení v takto složité problematice prostě nejsou. Přitom se vůbec nesnažíme upozadovat rizika spojená s fenoménem migrace a už vůbec ne problém islamistického radikalismu. Pokud ale sami rozdmýcháváme nenávisť, tak děláme přesně to, co si ti šílenci přejí. Profesor Waever, u kterého v Kodani jsem studoval sekuritizaci migrace, říkal, že odpovědi musí být racionální myšlení a víra v hodnoty, které se snažíme před teroristy bránit. Ne se chovat hystericky a šířit stejný typ nenávisťi jako oni.

Jsou tedy média hlídacím psem demokracie, když vlastně obchodují se strachem?

Svobodná média bohužel nemají moc na výběr. Nemohou o tom neinformovat, ačkoli to by byl přesně ten stav, který by teroristům zkazil den. Otázkou spíše je, jakým způsobem o tom informují a jak z toho profitují. V létě byla na naší politické a mediální scéně uprchlická krize nejdůležitějším tématem, nejsledovanější deník měl toto téma víc než dvěstěkrát na titulní straně. Média na tom zkrátka vydělávají. Celá společnost žila strachem z uprchlictví a my jsme přitom měli v srpnu jen devět žádostí Syřanů o azyl! Když jsem na toto téma hovořil na univerzitě v Německu, byli v šoku a mysleli si, že jsem číslo spletl. Jsme tak trochu rukojmí extrémů na dvou stranách, na jedné jsou to islamističtí radikálové, na druhé straně ti, kteří na nenávisť odpovídají stejnou mincí. Potřebovali bychom se s chladnou hlavou postavit za ideály demokracie a lidských práv.

Jak to po teroristických útocích předvedli Francouzi, v nichž je princip „rovnosti, svobody a bratrství“ hluboce zakotven.

Je zajímavé sledovat panický strach o naši identitu. O identitu přece nemůžete přijít, pokud víte, kdo jste a jaké jsou vaše hodnoty. Pokud nějakou identitu máte. Takže náš strach, který je snad větší než v zemích na Západě, je daný tím, že do jisté míry, řečeno s nadsázkou, bráníme prázdnu slupku. Uprchlíká krize vypovídá zatím hodně o nás, nakolik jsme schopni si uchovat demokratické hodnoty. Pokud k nám skutečná uprchlická krize dorazí, což není vyloučené, jaký bude scénář, kam se bude hysterie stupňovat? Současná neracionální debata, kterou vedeme v souvislosti s migrací, pro mě není překvapením právě proto, že Česká republika je zemí, jejíž občané snad nejvíce v Evropě odmítají ekonomickou migraci, a zároveň tady otázka migrace nikdy nebyla hlavním politickým tématem. Teď se poprvé naplno dostává na povrch.

Akceptujete i opačné názory, tedy že Evropa není nafukovací a s uprchlíky se sem dostává množství ekonomických migrantů a islamistických radikálů?

Bezpochyby. Právě proto, že to není single narrative story. Pokud pracujete s relevantní vědeckou literaturou na dané téma, tak se před vámi otevře celá škála alternativních scénářů. Rozhodně ale nesouhlasím, že jsme na počátku občanské války nebo konce evropské civilizace, to ani omylem. V Německu žádalo od ledna do konce září asi tři sta tisíc lidí o azyl, sto sedmdesát pět tisíc žádostí již bylo posouzeno a pouze čtyřicet procentům bylo vyhověno. Ekonomičtí migranti byli odmítnuti, ale je přece imperativem pomoci těm čtyřicet procentům potřebných.

Zajímavé je, jak se dnes oháníme křesťanskými hodnotami naší civilizace, kterou musíme chránit, přitom rádi tvrdíme, že jsme národ ateistů.

Pokud bychom byli křesťanští, tak nasloučáme papeži Františkovi. Křesťanství je láska, pomoc a solidarita.

Pořádáte spoustu akcí, přednášek a konferencí na téma migrace a integrace. Je vůbec možný dialog na toto téma ve většinové společnosti?

Organizujeme s Annou Maršíkovou nejenom v Českých Budějovicích jednu akci za druhou, ale otevřený dialog příliš neprobíhá a veřejnost ani novináři nechodí. Na Pedagogické fakultě už jsme čtyřikrát uspořádali mezinárodní Letní školu migrace, které se zúčastnili naši největší odborníci s praktickou znalostí problematiky a padesát lidí z celého světa. Místní ani novináři si ale cestu nenajdou. Měli jsme také úžasnou debatu s lidmi z Arizony, kde jsme srovnávali železnou oponu s mexicko-arizonskou hranicí, měli jsme přednášku o uprchlické krizi na univerzitě v Praze, kam se nám podařilo dostat pana profesora Rodneyho Bensona, jednoho z největších světových expertů na to, jak média informují o migraci. Přijel pouze na otočku, protože zkrátka cítil potřebu přijet. Zvali jsme novináře, ale nepřišel ani jeden. I tak cítíme potřebu pokračovat dál.

Dokonce jste otázku uprchlictví přenesli na půdu Poslanecké sněmovny.

Ano, chtěli jsme to téma přenést co nejbližší k nim, doslova o patro níž. Pokud o něm poslanci permanentně hovoří a mají rozhodovací pravomoc, měli by mít odpovídající znalostní zázemí. Ať prosazují, co chtějí, jsme svobodná společnost, ale měli by to prosazovat alespoň s povědomím základních faktů, nejen se řídit pouze emocemi. O to více jsme byli zklamaní. Přišlo sice šedesát lidí, debata byla skvělá, ale šlo většinou o experty na danou problematiku nebo lidi z nevládního sektoru a veřejnosti. Poslanci nepřišli. Výměna informací je pak k ničemu, pokud neprijdou ti, kteří mohou na rozdíl od nás rozhodovat. Zdá se, že to chtějí využít pouze jako politické téma.

Jak jste spokojený s výchovou budoucích pedagogů?

Není žádným tajemstvím, že máme řadu problémů ve školství, které vůbec neodpovídá stupni vyspělosti České republiky. Problém je v celém systému, který vede k pasivitě, a ne ke kritickému myšlení. Moderní výukové metody jsou hodně individualizované a to vylučuje fakt, že máme třeba tři sta studentů v semestru na jednoho učitele. Studenti u nás na katedře by uvítali více praxí, málokterým z nich se podaří vycestovat do zahraničí. Přitom jim to úžasně otevírá rozhledy. Vyvíjíme proto neustále aktivity, které mají propojit školství s reálným světem. Budoucím učitelům občanské výchovy nemůžeme něco vyprávět a sami nedělat nic. Pokud nejsme spokojeni se stavem naší společnosti a sami nejsme ochotni něco změnit, jsme v demokracii spoluvinní současnou situací. Může to znít pateticky, ale je to tak.

To tedy rozhodně není váš případ.

S kolegyní Annou Maršíkovou se nám podařilo vytvořit úžasný tým mladých lidí, kteří nám ani nedají možnost být pasivní, sami nás svojí aktivitou strhávají. Studenti jako Barbora Stuhlová, Marek Anděl, Roman Horváth, Romana Marková, Klára Plešingrová, Zdeněk Židoň, Hynek Rybák, Filip Volf, Kateřina Hladíková, nerad bych na někoho zapomněl, ti všichni s námi spolupracují ve svém volném čase. Nebo absolvent Michal Kadoch, který by mohl vyučovat angličtinu kdekoli ve světě, ale on se rozhodl, že bude učit romské děti na základní škole v Budějovicích a má neuvěřitelné výsledky práce. Většinou jsou to studenti, kteří mají už tak množství vlastních aktivit. Bára Stuhlová třeba zasedá ve Studentské komoře Rady vysokých škol. Nemohli bychom to dělat bez téhle skupiny nadšenců a také podpory vedení katedry, fakulty i univerzity. Za to jim chci alespoň touto cestou poděkovat. ●

Text: Miroslav Vlasák

Foto: Aleš Motejl

PAMĚTI DOCENTA ROBERTA SAKA

Ve čtvrtek 5. listopadu byly na Filozofické fakultě Jihočeské univerzity slavnostně představeny paměti docenta Roberta Saka. Tento významný český historik, autor mnoha publikací, působil od začátku 90. let na Historickém ústavu JU, později Historickém ústavu Filozofické fakulty JU.

ČEKEJ NA MNE

Slavnostního uvedení knihy se zúčastnila autorova blízká rodina, přátelé, spolupracovníci, studenti a kolegové, kteří přišli zavzpomínat na tuto výjimečnou osobnost. Robert Sak se vydání svých pamětí bohužel nedožil, zemřel minulý rok v srpnu ve věku osmdesát jedna let. Paměti s názvem Čekej na mne vydala Filozofická fakulta JU ve spolupráci s Novou tiskárnou Pelhřimov. „Kniha, která završuje Sakovo mimořádné dílo, není typickou knihou pamětí. Je to veliký příběh

o člověku v dějinách dvacátého století. Je to kniha literárně mimořádně zdařilá, ale také znepokojivá, vybízející k reflexi a zamýšlení i k tomu, aby se čtenář k textu vracel znovu a znovu,“ říká profesor Vladimír Papoušek, děkan Filozofické fakulty JU, na které docent Sak vyučoval. V knize autor popisuje především fascinující příběh svých rodičů. Jeho otec začátkem 30. let odjel za prací do Sovětského svazu, kde se seznámil s židovskou dívkou z Oděsy. Po svatbě se jim v roce 1933 v Charkově narodil syn Robert. Rodina se

Výběr z díla Roberta Saka:

Rieger: Příběh Čecha devatenáctého věku, Semily 1993.
Anabáze. Drama československých legionářů v Rusku (1914–1920), Praha 1995.
Dáma z rajskeho ostrova (Sidonie Nádherná a její svět), Mladá fronta, Praha 2000.
Salon dvou století. Anna Lauermannová-Mikschová a její hosté, Praha – Litomyšl 2003.
„Život na vidrholci“. Příběh Bedřicha Fučíka, Praha – Litomyšl 2004.
Josef Jungmann. Život obrozence, Praha 2007.
Miroslav Tyrš. Sokol, myslitel, výtvarný kritik, Praha 2012.

Reprofoto: publikace Čekej na mne

Docentem Jihočeské univerzity; blahopřání rektora Jiřího Diviška, České Budějovice 1993

vrátila zpět do Čech, ale Sakovi rodiče se po několika letech rozvedli. Matka přežila válku v Praze a poté se vrátila zpět do Oděsy, kde žila na doklady své zemřelé sestry. Poté se odstěhovala do Izraele. Robert Sak o ní šedesát let neměl žádné informace. Dva měsíce před její smrtí se mu s ní podařilo navázat kontakt prostřednictvím ruského pořadu Čekej na mne, který je obdobou naší Pošty pro tebe. V roce 2007, kdy jí bylo 94 let, ještě stačila svému synovi poslat dopis.

Z HISTORIKA SLÉVÁRENSKÝM DĚLNÍKEM

Robert Sak byl významný historik, který se specializoval na české a středoevropské dějiny 19. a 20. století. Vystudoval Masarykovo reálné gymnázium v Plzni a poté historii na Filozofické fakultě UK v Praze. Studia ukončil v roce 1956. V 60. letech pracoval jako archivář v třeboňském archivu či jako redaktor a následně jako šéfredaktor významného českobudějovického nakladatelství Růže. V letech 1961–1962 působil jako odborný asistent na Pedagogické fakultě v Českých Budějovicích. Normalizační léta mu však přinesla velký obrat v jeho profesním životě. Dvacet let pracoval jako slévárenský dělník v závodě Škoda. Teprve po pádu komunistického režimu

mu se opět mohl vrátit ke své původní profesi historika a posléze spisovatele. Také se opět začal věnovat pedagogické činnosti. Po roce 1990 začal působit na Jihočeské univerzitě na zmiňovaném Historickém ústavu. Od roku 1990 do roku 1992 působil na Pedagogické fakultě Jihočeské univerzity jako odborný asistent, od roku 1993 jako docent Historického ústavu Jihočeské univerzity, dnes Historického ústavu Filozofické fakulty JU. V dané době byl také dlouholetým výkonným redaktorem Jihočeského sborníku historického.

AUTOR ŘADY MONOGRAFIÍ

Robert Sak je mimo jiné autorem několika monografií o významných českých osobnostech 19. století. Publikace věnoval například významnému českému vzdělanci Josefu Jungmannovi, baronce a mecenáše Sidonii Nádherné, zakladateli Sokola Miroslavu Tyršovi, katolickému literárnímu kritikovi Bedřichu Fučíkovi či významnému politikovi Františku Ladislavu Riegerovi. V roce 2009 obdržel medaili za zásluhy o České Budějovice v oblasti vědy a školství. ●

Text: Miroslav Vlasák
 Foto: Petr Zikmund

<< Dcera docenta Roberta Saka Tamara a manželka Jitka na křtu publikace v prostorách Filozofické fakulty JU

DO TŘETICE LANNA!

V novém semestru připravila Ekonomická fakulta svým studentům překvapení. V pavilonu F otevřela již třetí tematickou učebnu. Je zaměřena na tři generace úspěšných podnikatelů z významného českobudějovického rodu Lannů. Předchozí dvě učebny jsou věnovány spravedlivému obchodu a regionálnímu rozvoji v širších souvislostech.

UČEBNA JAKO INSPIRACE

Na stěnách učebny F2 se mohou studenti seznámit s podnikatelskými aktivitami rodinné firmy Lannů, povahovými vlastnostmi majitelů ve třech generacích a jejich přínosem pro společnost. „Vojtěch Lanna starší jako podnikatel vizionář, Vojtěch Lanna mladší jako podnikatel mecenáš a Vojtěch František Josef Lanna jako podnikatel pragmatik je příběh tří generací nepříliš odlišný od toho, co se děje v podnikání. Skutečně je tam někdo, kdo má vizi a vybuduje firmu, někdo, kdo ji udrží, a pragmatik, který ji potom prodá,“

vysvětlil děkan Ekonomické fakulty Ladislav Rolínek.

Příběh Lannů je pro studenty příkladem toho, že v jižních Čechách se mohou prosadit a stát se úspěšnými. Podle historických zpráv totiž začal Vojtěch Lanna s podnikáním ve 24 letech, kdy řídil loděnice, přestože ho ostatní lodmistři nebrali v tomto věku příliš vážně. Byl vizionářem, nebál se jít do oblastí, které byly v té době rizikové. Vrhel se například do ztrátového projektu splavnění Vltavy. Věřil ale, že může řeku splavnit tak, aby mu lodní přeprava přinesla zisk.

CO SE SKRÝVÁ POD SLUPKOU?

Pavilon Ekonomické fakulty s označením „F“ prošel v posledních letech výraznými změnami. Mezi prvními učebnami byla zrekonstruována největší posluchárna F3, která se nese v duchu fair trade, tedy spravedlivého obchodu. Ten zaručuje producentům z rozvojových zemí spravedlivou odměnu za jejich práci, férové obchodní podmínky, dodržování lidských a pracovních práv a šetrnost k životnímu prostředí.

Ze stěn učebny se studenti dozvědí nejen o základních principech fair trade, ale také o tom, co se skrývá pod slupkou. Jednoznačně nejoblíbenějším tropickým ovocem Evropanů jsou banány. Každý rok se jich do EU doveze více než 5 milionů tun. Lidé zaměstnaní na plantážích ale pracují mnohdy v otřesných podmínkách. Dostávají velmi nízký plat, který málokdy stačí na jídlo, oblečení pro celou rodinu a školné pro děti. Nákupem produktů s ochrannou známkou Fairtrade® spotřebitelé přispívají ke zlepšení životních a pracovních podmínek řady producentů převážně z Afriky, Asie a Latinské Ameriky.

300 TUN OXIDU UHLÍČITÉHO

Učebna F1 se zaměřuje na problematiku regionálního rozvoje a zároveň je věnována zakladatelce Ekonomické fakulty a její první děkance, profesorce Magdaleně Hrabánkové. Na témata, kterými se paní profesorka zabývá, navazuje i současná filozofie Ekonomické fakulty. „Uvědomujeme si environmentální dopady našeho jednání a jsme odpovědní vůči společnosti a svému okolí. V minulých letech došlo například k rekonstrukci hlavní budovy Ekonomické fakulty. Díky zateplení bylo ušetřeno 300 tun oxidu uhličitého za rok, což představuje například produkci energie na topení, ohřev vody a elektřinu pro 35 průměrných domácností nebo průměrné automobilové emise 282 osob v Jihočeském kraji za jeden rok. Tato úspora přispívá ke zmírňování negativních dopadů na životní prostředí,“ doplnil děkan Ekonomické fakulty.

Modernizace fakulty bude i nadále pokračovat. Vybrané učebny budou postupně věnovány dalším neméně významným jihočeským osobnostem z podnikatelského prostředí. ●

Text: Radim Dušek

Foto: Aleš Motejl

MANAŽEŘI Z MLÝNA PŘIPRAVILI PROGRAM PRO DĚTI

V listopadu se v prostorách environmentálního centra (MEVPIS) Fakulty rybářství a ochrany vod JU ve Vodňanech uskutečnilo zábavné odpoledne, na kterém zaměstnanci centra hravou formou představili vzdělávací programy zaměřené na poznávání přírody.

JAK FUNGUJE ŘIČNÍ NIVA

Akce byla netradiční v tom, že byla určena zaměstnancům univerzity, jejich rodinám a přátelům. Nejvíce si přišly na své děti. V rekonstruovaných prostorách „Mlýna“

si mohly s pomocí originálních pomůcek vyzkoušet, jak funguje říční niva, stát se na okamžik odborníkem na poznávání obojživelníků nebo se zamyslet nad potravinovou pyramidou a tím, proč by mohlo být

přírodné jíst sladkovodní ryby. V akváriích si mohly prohlédnout raky a různé druhy ryb, v tvořivém koutku vyrobit papírovou rybu, pohrát si v kulisách rybníka nebo vyzkoušet jednoduchý pokus s vodou. Jak celá myšlenka vznikla, přibližuje koordinátorka vzdělávacích aktivit a projektová manažerka Petra Plachtová, která v MEVPISu pracuje. „Naše vzdělávací programy, vytvořené zejména v rámci projektu ScienceZOOM, jsou velmi vyhledávané od školek až po nejvyšší ročníky gymnázií, na exkurze k nám jezdí žáci z celé České republiky. Uvědomili jsme si ale, že naproti tomu řada našich kolegů z jiných pracovišť ani pořádně neví, čím se na „Mlýně“ vlastně zabýváme.“

VE STOPÁCH RODIČŮ?

Zaměstnanci centra se tedy rozhodli proměnit budovu ve veliký herní prostor a ukázat, že v MEVPISu nepracují jen nudní manažeři, kteří fukají do klávesnic počítačů a vymýšlejí, jak utratit peníze z evropských fondů. Z reakcí návštěvníků bylo možné odvodit, že se dobře bavili, a mlýn se najednou stal rejdištěm poznávacích badatelů, z nichž někteří možná jednou půjdou ve stopách svých rodičů a stanou se uznávanými odborníky. Řada pomůcek byla navíc zajímavá i pro dospělé, zejména modely rybníční kaskády a říční nivy, které simulují vodní ekosystémy. Stranou nezůstali ani ti nejmenší, kteří se

mohli vyřádit v hracím koutku a zapojit se do jednodušších výtvarných aktivit. V jedné z učeben si mohli zájemci také vyzkoušet různé online aplikace na webu projektu ScienceZOOM, které přibližují různá témata z rybářství. „Rádi bychom z toho udělali tradici. Vzhledem k tomu, že připravujeme další programy zaměřené na poznávání přírody a vycházející z principů zážitkové pedagogiky, bude určitě na co se těšit,“ poznamenává Miroslav Boček, který se na přípravě programů nabízených environmentálním centrem podílí.

OTEVŘÍT SE MÍSTNÍ KOMUNITĚ

Fungovat jako instituce otevřená místní komunitě je dlouhodobým cílem fakulty. Konkrétně ve Vodňanech se to například projevilo otevřením originálního hřiště Cesta úhoře, které za pomoci herních prvků a infotabulí mapuje strasti plné putování úhoře říčního do Sargasového moře. Hřiště je pro veřejnost otevřené od konce roku 2014. O rok dříve vznikla ve Vodňanech naučná stezka Věda je voda, která originálním způsobem spojuje vědu a umění. Fakulta se také velmi intenzivně zapojuje do programu Vodňanských rybářských dnů a organizuje svůj vlastní hudební festival FROVFEST. ●

Text: Miroslav Boček
Foto: Zuzana Dvořáková

TECHNOLOGICKÉ OBORY ZÍSKAJÍ NOVÉ ZÁZEMÍ

Jihočeská univerzita v Českých Budějovicích loni otevřela nový technický obor Mechatronika. A v podpoře výuky technologií chce pokračovat. Ve fázi příprav je teď rozsáhlý projekt Centra pro praktickou výuku technologických oborů, které má zajistit potřebné zázemí pro technologické obory napříč univerzitou.

PROJEKT ZA 300 MILIONŮ

Rektor Libor Grubhoffer se nikdy netajil tím, že chce univerzitu více otevřít technologickým oborům. A ví proč. Firmy po celé republice, mezi nimi i českobudějovický Robert Bosch, se potýkají s nedostatkem technicky kvalifikovaných odborníků. Univerzita by se podle něj měla pokusit tento nelichotivý trend změnit. „Je to zcela v souladu s regionálními strategiemi i s dlouhodobým záměrem univerzity. Budoucnost je zejména v oblasti technologií a firmy potřebují mít na trhu práce odborníky,“ domnívá se rektor. Původní záměr vytvořit technologický institut nebo ústav byl nakonec přehodnocen a vznikne tak Centrum pro praktickou výuku technologických oborů. Projekt za přibližně 300 milionů korun by podle předpokladů měl být dokončen kolem roku 2021. Centrum zajistí zázemí pro praktickou výuku mechatroniky a biotechnologií. „Tyto obory už se u nás

vyučují, ale citelně chybí zázemí pro praxi, tedy prostory, kde by studenti pracovali třeba s 3D tiskárnou, CNC strojem, frézou nebo biotechnologickým zařízením. Cílem je vybudovat zázemí až na úrovni poloproduktů,“ vysvětluje vedoucí útvaru rozvoje Václav Lukeš, který má se svým týmem řízení projektu na starost. Je zřejmé, že takové zázemí nelze umístit do obyčejné třídy. Počítá se s abnormálními světlymi výškami, mimořádným zatížením podlah, zásobováním výrobních hal, s jeřábovou dráhou nebo lapači oleje.

OD STROJŮ K ZÁKLADŮM PODNIKÁNÍ

Investiční záměr už je rozpracovaný do nejmenších detailů včetně přehledových schémat jednotlivých místností. Centrum by mělo vyrůst v kampusu univerzity u nového vědeckotechnického parku. Plánovaná novostavba vyjde na přibližně 190 milionů

korun, vybavení objektu bude stát 10 milionů a dalších 100 milionů si vyžádá investice do strojů a laboratorního vybavení. Devadesát pět procent nákladů by měly pokrýt dotace z Operačního programu Výzkum, vývoj a vzdělávání. „Nejbližším úkolem je zpracování stavební projektové dokumentace a v létě příštího roku bychom požádali o stavební povolení. Ve stejném období budeme podávat žádost o dotaci na ministerstvo, takže očekáváme, že teprve počátkem roku 2017 se dozvíme, zda jsme úspěšní, a dáme pokyn k dopracování dalšího stupně stavební projektové dokumentace,“ říká Václav Lukeš. Je tedy jasné, že stavět se nezačne dříve než začátkem roku 2018 a nové centrum včetně vybavení by tak mohlo být připraveno k užívání v roce 2021. Počítá se s moderními úpravami učeben, které bude možné podle potřeby přestavět či rozdělit sály na dvě nezávislé místnosti. Centrum bude zajišťovat také výuku „podpory podnikavosti“ jako doplňkové průřezové oblasti napříč obory. „Je to novodobý trend, který zvyšuje uplatnění na trhu práce. Student by tak nemusel umět pouze například seřizovat a ovládat zmíněný CNC stroj, ale věděl by, jak si sestavit rozpočet projektu,“ doplnil Lukeš.

ÚZKÁ SPOLUPRÁCE SE ZAMĚSTNAVATELI

Není pochyb, že o technologické obory bude i v budoucnu zájem. Loni otevřený obor Mechatronika, který byl akreditovaný ve spolupráci s ČVUT a společností Robert Bosch a vyučuje se na Přírodovědecké fakultě, už je na plné kapacitě. „Máme dvacet pět studentů a jednu studentku. V současné době usilujeme o akreditaci kombinovaného studia,“ říká garant oboru docent Vítězslav Straňák. Aby nový projekt Centra pro praktickou výuku technologických oborů mohl získat dotaci, je potřeba současný stav radikálně změnit a technické obory nechat projít reakreditací. Studenti budou absolvovat praxe přímo

v podnicích a vzniknou nové obory ve spolupráci se zaměstnavateli. Například studenti biotechnologií zamíří do velkých potravinářských podniků, jako je Budějovický Budvar nebo Madeta, posluchači mechatroniky zase do společnosti Robert Bosch. Odborníci z firem naopak mohou v novém centru vyučovat, zadávat bakalářské a diplomové práce, objednávat si od nás zakázky nebo nám dodávat testovací zařízení. Pokud v budoucnu vznikne nový technologický obor, musí být akreditovaný na příslušné domovské fakultě. „Počítáme ale s provázaností, není důvod, proč by se třeba studenti biologie Pedagogické fakulty nemohli jít podívat, jak se dělají biotechnologie. Je to myšlenka, která už je v západní Evropě nebo USA několik desetiletí běžná,“ říká rektor Libor Grubhoffer. ●

Text: Miroslav Vlasák

Foto: archiv Jihočeské univerzity

JEDNOU SE VRÁTÍM ZPÁTKY NA VESNICI

Pokud zamíříte do nejbližšího knihkupectví, téměř jistě v regále současné české prózy natrefíte na tituly Rybí krev a Selský baroko od jihočeského spisovatele Jiřího Hájička. Možná vás překvapí, že tento úspěšný prozaik je současně bankéřem a vystudovaným zootechnikem. Přijde vám tohle spojení netradiční?

SVĚTLÁ, RAIS, HÁJÍČEK?

„Tak, děti, kdopak zná nějakého zástupce vesnického realismu 19. století? Ano, třeba Karolina Světlá. A kdo mi poví představitele vesnického realismu 20. století? Správně, Jiří Hájiček.“ Takhle nějak by mohla vypadat hodina literatury v roce 2049. S romány *Selský baroko*, *Rybí krev* nebo povídkovým výběrem *Vzpomínky na jednu vesnickou tancovačku* tu Jiří Hájiček v posledním desetiletí zanechal nesmazatelnou literární stopu. Oba romány získaly prestižní cenu Magnesia Litera a titulu

Rybí krev se už prodalo více než dvacet tisíc kusů. O jeho příběhy se zajímají i filmaři, příští rok se do kin chystá film na motivy knihy *Zloději zelených koní* o hledáčích vltavínů s Pavlem Liškou v hlavní roli. Přesto se při osobním setkání nezbavíte pocitu, že tenhle vystudovaný inženýr zootechniky zůstal skromným klukem z vesnice, i když už patnáct let žije v Českých Budějovicích a přes den pracuje v kanceláři malé rakouské banky. „Venkov mě pořád přitahuje, cítím se tam při občasných návštěvách šťastný. Teď jsem ale

v životní etapě, kdy mě město živí a hodně cestuji. Rád bych se jednou na vesnici vrátil, třeba využiji dva hektary rodinných polí, které zdědil otec,“ přemýšlí.

SKRYTÝ TALENT

Román *Rybí krev* je částečně autobiografickým příběhem z prostředí Purkarce, který v souvislosti s výstavbou temelínské elektrárny z větší části pohltila voda hněvkovické přehrady. Jiří Hájiček tady žil s rodiči do devíti let, než se přestěhovali do nedalekého Týna nad Vltavou. „Jirka byl ve škole hrozně fajn a tichý kluk, ve kterém by asi nikdo z nás budoucího spisovatele nehledal. Nevzpomínám si, že by nám jeho slohovky dávali učitelé za vzor,“ vzpomíná jeho spolužák z vltavotýnského gymnázia Rudolf Kostealecký. Talent možná zůstal pro spolužáky skrytý, Jiří ale už v tu dobu četl poezii Václava Hraběte a Josefa Kainara, poslouchal písně Vladimíra Mišíka a Michala Prokopa. Začal psát první básně a za zlomové považuje setkání s recitátorem a propagátorem moderní české poezie Mirkem Kovářkem. Ten jezdil do Českých Budějovic s pořadem „Hledám tě v tomto městě“, v němž zveřejňoval poezii mladých autorů. „Pro nás začínající autory bylo významným, když Mirek recitoval naše verše,“ vzpomíná Hájiček. Postupně se od poezie propracoval k povídkám a románům, na kontě má už osm knih.

ZE ZOOTECHNIKA BANKÉŘEM

Už z názvů knih *Selský baroko* nebo *Vzpomínky na jednu vesnickou tancovačku* je zřejmé, že téma venkova je prostoupeno celou jeho literární tvorbou. Jiří Hájiček má venkovský styl života v genech. „Můj dědeček z otcovy strany pocházel z Březnice u Bechyně a byl sedlákem. Hospodařil na čtyřadvaceti hek-

tarech, ale v padesátých letech o pole přišel. Můj otec už tedy v zemědělství nepracoval,“ vysvětluje, proč byla rodinná zemědělská tradice zpřetrhána. Na gymnáziu ho přesto nejvíce zajímala biologie a zoologie a po maturitě logicky zamířil do Českých Budějovic na Provozně ekonomickou fakultu, dnešní Zemědělskou fakultu JU. Inženýrem se stal těsně před Listopadem 89, revoluční události jej zastihly na vojně. Po ní si vyzkoušel tři roky práce v „první linii“ zemědělství. Pracoval jako zootechnik ve velkoka-

pacitním kravíně ve Slavětících u Týna nad Vltavou, kde měl na starosti odchovu skotu a teletník. „Sváželi jsme dobytek, nakupovali telata, a i když mě práce bavila, necítil jsem v ní v éře doznávající zemědělské velkovýroby perspektivu. Začátek devadesátých let přinesl pro moji generaci velké změny a mnoho lidí změnila dosavadní profesi. Navíc už jsem byl vlastně městský člověk. Tohle odvěké téma

odchodů z vesnic do měst se mi teď vrací do románů,“ říká. Týn nad Vltavou vyměnil po pětadvaceti letech za České Budějovice a zemědělský provoz za banku, kde se dnes zabývá devizovými obchody a řízením likvidity. Aby mohl psát, potřebuje prý čistou hlavu a klid. „Po práci už nemám sílu koukat do počítače, píši většinou o víkendy. Mám vždy poměrně dlouhé přípravné období, kdy si dělám rešerše a poznámky. Když nazraje ta správná doba, vezmu si na několik dní volno a píši,“ přibližuje tvůrčí proces. V hlavě už nosí téma na další román. „Mám rád generační romány, kde hrdinové stárnou se mnou. Teď píši knihu o chlapovi, kterému se blíží padesátka a dostane se do rozepře se svým svědomím,“ nastiňuje nejbližší plány. ●

Text: Miroslav Vlasák

Foto: Jakub Stadler

V CHUDINSKÉ ČTVRTI ZAMBIE

Studentka oboru Etika v sociální práci na Teologické fakultě JU Radka Slavičková absolvovala desetitýdenní pobyt v Zambii.

SEDMDESÁT DOMORODÝCH JAZYKŮ

Zambie leží v subsaharské Africe. Hlavním městem je Lusaka. Zambie je svou rozlohou desetkrát větší než Česká republika, počet obyvatel je však téměř stejný. Většina obyvatel se koncentruje v hlavním městě či přilehlých chudinských čtvrtích. Sousední země jsou Botswana, Demokratická republika Kongo, Zimbabwe, Namibie, Angola, Mosambik, Tanzanie a Malawi. Střídají se zde dvě roční období, od listopadu do dubna probíhá období dešťů a od května do října období sucha. Místní měnou je kwacha (1 000 kwacha = cca 3,5 Kč). Počítejte s tím, že ačkoli je Zambie chudá země, její ceny jsou mnohdy vyšší než u nás. Ale opět záleží na každém, jak umí hospodařit se svými penězi. Do země jeďte nejlépe s dolary a poté si je zde vyměňte na místní měnu. Oficiálním jazykem země je angličtina, domluvíte se tedy všude bez problémů. Zambie je ale velmi bohatá na domorodé jazyky, kterých zde najdete přes úctyhodných sedmdesát, mezi nejznámější a nejpoužívanější patří nyanja, bemba či tonga. Místní určitě ocení, když se naučíte pár frází v jejich jazyce. Udělá jim radost, když od bělocha uslyší svůj pozdrav. Nejčastěji vám bude ze všech stran v uších znít slovo „mzungu“. To znamená běloch. Budou ho na vás pokřikovat úplně všichni a všude.

LÉPE ZAHALENÁ NEŽ ODHALENÁ

První věc, kterou člověk začne zařizovat poté, co je schválena jeho žádost o stáž v zahraničí, je hledání co nejlevnějšího a zároveň nejvhodnějšího letu. Po trpělivém prohledávání všech možných leteckých serverů se

mi podařilo najít letenku z Vídně do Lusaky s přestupem v Dubaji od společnosti Emirates za krásnou cenu 18 205 Kč. Dále je nutné podstoupit všechna potřebná očkování.

Mezi ně patří očkování proti žlutence typu A a B, břišnímu tyfu a žluté zimnici. Jelikož budete neustále ve styku s lidmi, doporučuje se nechat se naočkovat i proti meningitidě. Celková cena za očkování byla cca 5 500 Kč. S malárií si hlavu nelamte, v Lusace snadno

po příletu koupíte místní antimalarika, jež jsou spolehlivá, a rovnou si pořídíte moskytiéru, opravdu ji využijete. Ze zdvořilostních důvodů nedoporučuji brát si krátké sukně, šaty či minišortky, které až příliš odhalují nahou kůži, to samé platí u triček či tílek. Věřte mi, dámy, na ulici se budete cítit lépe. Mohly byste místní obyvatele svým evropským stylem oblékání popudit a urazit. Určitě si vezměte do kufru čelovku či jakoukoliv baterku jako zdroj náhradního světla, když vypadne elektřina, což se stává velmi často. Nezapomeňte všechny potřebné léky. Oceníte různé instantní polévky, těstoviny, kávu, čaj a podobné rychlé zdroje potravy dovezené z domova. Bude se vám hodit nějaká miska či hrnek, příbor a určitě přibalte kapesní nůž. Pro ty, kteří mají špatné spaní či potřebují při usínání ticho, doporučuji vzít si ušní ucpávky, jelikož místní jsou velice „živí“, nenechají vás jen tak usnout.

DĚTI JSOU ŽIVÉ A HLUČNÉ

Každý den jsem pracovala v organizaci Njovu, o.p.s. Tato organizace zřídila v chudinské čtvrti zvané Chibolya neformální základní školu o dvou třídách. Dopoledne v těchto třídách probíhala výuka pro místní děti, na niž jsem se podílela ve spolupráci s místními učiteli. Výuka je zaměřena hlavně na osvojení čtení, psaní a počítání. Dále se zde děti učí anglicky a základy slušného chování. Děti jsou velmi živé a hlučné, někdy je těžké je utiřit. V žádném případě jsem se ale nesetkala s tím, že by něco odmítly, vzdo-

rovaly učitelům či mně. Učitele respektují a poslouchají. Jen je třeba jejich ohromnou energii umět nasměrovat správnou cestou. Výuka byla někdy složitá kvůli časté absenci dětí. Pokroky sice vidíte, ale přicházejí pomalu. Chce to trpělivost. Funguje zde i adopce na dálku, díky které děti odcházejí z centra a začínají navštěvovat formální školu ve městě.

Odpoledne pro děti probíhaly volnočasové aktivity, které jsem měla na starost. Sem docházelo mnoho dětí, centrum bylo otevřeno každému, kdo přišel. Většinou se jednalo o různé sportovní hry, například volejbal, basketbal, netbal a fotbal. Dále zde fungoval kroužek dramatu, kde jsme s dětmi hrály různé scénky. Zavedl se i kroužek, v němž se děti zdokonalovaly ve čtení, či kroužek karate. Děti ocení každý váš nový nápad či hru. Pokud pro ně přichystáte například různé soutěže, budou štěstím bez sebe. Cílem volnočasových aktivit bylo smysluplné trávení volného času dětí a tím i předcházení patologickým jevům. Tříkrát týdně jsem také vedla klub mladých matek. Zde jsme se scházely s místními matkami a diskutovaly o životě, rodině, dětech, zdraví. Během této konverzace jsme vyráběly náušnice, náramky, náhrdelníky, šily a vyšívaly. Vyrobené produkty jsme pak prodávaly na místním trhu se suvenýry. Matky v klubu jsou velmi milé a rády vám budou naslouchat. Velmi jsme se pobavily nad srovnáváním našich kultur, ony obohatily mé vědomosti, já snad zase trochu jejich.

KDO DŘÍV ŠLÁPNE NA PLYN, JEDE

Po celou dobu pobytu jsem bydlela v Liberty Living Boarding House. Jedná se vlastně o koleji pro studenty. Leží v klidné čtvrti Kalundu. Jsou zde buňky, v nichž se nachází pokoje, já měla dvoulůžkový pokoj s pa-landou. V každé buňce je malá koupelna se sprchou a toaletou. Teplou vodu ale nečekejte. Naleznete zde kuchyňku, nádobí musíte mít své. Za poplatek si můžete objednat snídani, oběd či večeři. Můžete se připojit i na místní wifi síť, ovšem také za poplatek a většinou nefungovala. Doprava po městě je velmi jednoduchá a zábavná, zkrátka se jen postavíte k silnici a čekáte, až bude projíždět bílý multivan s oranžovým pruhem, který plní funkci místního autobusu. Uvnitř sedíte doslova jako sardinky jeden na druhém, ale má to svůj smysl. Místní cesty jsou opravdu hrbolaté, především pokud řidič používá různé zkratky. Ve finále tak oceníte, že vás spolucestující dokonale „přišpendlí“ k sedačce. Z okénka autobusu pokřikuje, píská a mává na lidi venku takzvaný conductor. Snaží se je přimět k tomu, aby nasedli do autobusu a nechali se svézt. Uvnitř pak vybírá jízdné. Pokud sedíte vzadu, jednoduše dáte peníze člověku před vámi a ten je pošle dál dopředu. Takhle peníze doputují až ke conductorovi a on vám stejnou cestou vrací přeplatek. Ceny autobusu jsou nízké, dají se i smlouvat. Má cesta z Boarding House do centra Lusaky stála 4,5 kwacha a každý den trvala jinak dlouho. Nejsou zde žádné jízdní řády. Na ulici se často tvoří kolony a semaforů zde moc význam nemají. Dávejte si tedy pozor na ulicích či u silnic, auta a autobusy neuhýbají ani v případě, že jdete po chodníku.

U VIKTORIINÝCH VODOPÁDŮ

Měla jsem čas i na cestování. Jezero Kariba je největší uměle vytvořené jezero na světě. Je zde postavena přehrada, která rozděluje Zambii a Zimbabwe. Svou velikostí připo-

míná moře. Čtyřhodinová cesta autobusem v horce stála za to. Pohled na jezero si zamilujete, jeho obzor je nekonečný a vy nevíte, kde končí hladina jezera a začíná nebe. Nezapomenutelným zážitkem byly Viktoriiny vodopády. Po sedmi hodinách v autobuse směrem na jih přijedete do turistického města Livingstone. Pro mě to byla třešnička na dortu a zakončení mého pobytu v Zambii. Kdo neviděl Viktoriiny vodopády, jako by v Zambii ani nebyl. Je to naprosto dechberoucí scénérie. Proleťte se nad vodopády v ultralightu, ne nadarmo se tomu říká let andělů (Flight of Angels). Zkuste také rafting na řece Zambezi, divoké peřeje řeky vás ne nechají v suchu. A co by to bylo za návštěvu Afriky, kdybyste nestrávili alespoň jeden den na safari. ●

*Text: Radka Slavičková
Foto: archiv Radky Slavičkové*

PROSINEC

3. PROSINCE

Podvečerní setkání s odborníky
16 h., Klub R51, Riegrova 51,
České Budějovice

Cyklus přednášek pořádaných Zemědělskou fakultou JU. Josef Rajchard a Zuzana Balounová v přednášce „Vetřelci přicházejí“ pohovoří o invazi rostlin a zvířat.

3. PROSINCE

Mikulášská besídka
16.30 h., aula JU, Studentská 23,
České Budějovice

Tradiční mikulášská besídka. Herci Divadélka Kos si pro děti připravili pohádku „O pyšném sněhulákově“. Kapacita je omezena na sto dětí.

3. PROSINCE

Muzikál Chlupáči
18 h., kongresová hala Biologického centra
AV ČR, Branišovská 31, České Budějovice

Muzikál o putování za domovem. Výtěžek ze vstupného půjde na podporu opuštěných zvířat v Českých Budějovicích.

4. PROSINCE

Sociální síť jazykem rodičů
17 h., budova Teologické fakulty, Kněžská 8,
České Budějovice

Přednáška pro všechny rodiče, jejichž děti používají sociální síť a kteří chtějí vědět více o virtuálním světě, v němž jejich děti tráví tolik času.

7. PROSINCE

Komu ty chrámy vadí?
16.45 h., posluchárna P2, Filozofická fakulta
JU, Branišovská 31a, České Budějovice

Stanislav Doležal z Historického ústavu FF JU pohovoří o ideologickém pozadí cílené destrukce antického kulturního dědictví v Levantě.

8. PROSINCE

Volba rektora JU
14 h., zasedací místnost rektorátu JU,
Branišovská 31a, České Budějovice

Akademický senát JU bude na svém zasedání volit nového rektora Jihočeské univerzity v Českých Budějovicích pro období 2016–2020.

8. PROSINCE

Akademické půlhodinky: Hynek Látal
15 h., Studentský kostel v Českých
Budějovicích, Karla IV. č. 22, České Budějovice
Hynek Látal u Ústavu estetiky a dějin umění Filozofické fakulty JU pohovoří o „Rathauském stavění“. Přednáška nese podtitul „Umělci, objednavatelé a styl českobudějovické radnice“.

8. PROSINCE

**Adventní koncert Jihočeské univerzity
v Českých Budějovicích**
19 h., katedrální kostel sv. Mikuláše
v Českých Budějovicích

Sváteční večer pro příznivce komorní hudby. V programu zazní skladby v podání vokálního souboru Gentlemen Singers a pěveckého souboru z jihoafrické North-West University.

LEDEN

15. LEDNA

Den otevřených dveří JU
Fakulty Jihočeské univerzity v Českých
Budějovicích

Den otevřených dveří se koná na všech osmi fakultách. Zájemci o studium se mohou blíže seznámit s nabídkou studijních oborů, prohlédnout si posluchárny, laboratoře a odborná pracoviště jednotlivých fakult, zeptat se vyučujících a studentů na vše, co je zajímavé.

ÚNOR

12. ÚNORA

**XXIII. Reprezentační ples Jihočeské univerzity
v Českých Budějovicích**
20 h., DK Metropol, Senovážné náměstí 248/2
Společenská akce roku. Jako hlavní host letos vystoupí zpěvačka Petra Janů.

Vážení a milí,

krásné vánoce

a šťastný nový rok 2016

Vám ze srdce přeje

Váš rektor,

Libor Duntkoff

